laufende Bauverträge. — Dr. Klang Heinrich: Die privatrechtlichen Bestimmungen des Elektrizitätsgesetzentwurfes. — Dr. Tezner Friedrich: Zur Erinnerung an Paul Laband. — Dr. Pollak Rudolf: Anbotszwang von Bedarfsgegenständen im Konkurs- und Ausgleichsverfahren. — Dr. Beer Richard: Anwaltiges Mahn- u. Güterverfahren. — Dr. Junk Ernst: Werden die Bestimmungen des M.-St.-G.-B. über die Unterbrechung der Verjährung der Strafbarkeit und des Klagerechtes durch die M.-St.-P.-O. abgeändert? — Dr. Stradal Heinrich: Freies Ermessen bei der Ausreibung bezüglich der allg. Erwerbsteuer? — Salzberg J. Wolfgang: Zur Frage der Legalität der Mieterschutzordnung. — Praktické případy atd.

Notariatszeitung (1918). Janisch Franz: Die Verbesserung der Rechtsstellung der Unehelichen im österr., novellierten, bürgerlichen Gesetzbuche und ihr weiterer Ausbau. — Dr. Langer Julius: Die fideikommissarische Substitution bei Zwangsversteigerungen von Liegenschaften. — Dr. Reichel Eduard: Der Ausbau der »Zerstücklerverordnung« durch Mittlerstellen. — Steinwendtner A.: Die »erste Tagsatzung« als Einlassungstermin. — Dr. Pollak Rudolf. Rechtsverfolgung im okkupierten Serbien. — Dr. Klang Heinrich: Das gesetzliche Pfandrecht des Haftpflichtgläubigers an der Entschädigungsforderung aus dem Haftpflichtsicherungsvertrage. — Dr. Freudenfeld Franz: Die Wertermittlung bei der Wertzuwachsabgabe von Liegenschaften. — In der Maner v., Ernst: Reform der Verwaltung. — Dr. Helmer Erwin: Fragen des Anhaltungsverfahrens der Entmündigungsordnung. — Týž: Die gerichtsärztliche Untersuchung im Anhaltungs- und Entmündigungs-, sowie Aufhebungs- und Umwandlungsverfahren. — Flieder Karl: Über die Erneuerung und Berichtigung der Grenzen nach der zweiten Teilnovelle zum allg. bürg. Gesetzbuche. —

Österr. Zentralblatt für die juristische Praxis (1918). Dr. Geller Leo: Erlöschung und Erledigung des Pfandrechtes. (Zugleich eine Kritik des »Verfügungsrechtes des Eigentümers über die Hypothek«.) — Dr. Helbig Bruno: Die Geltendmachung und Behandlung der Begräbniskosten. — Dr. Reichel Hans: Krieg und internationale Kartelle. — Dr. Klein Peter: Die Rechtsstellung des Zwangsverwalters eines kriegführenden Staates gegenüber dem neutralen Auslande. — Dr. Dominik Rudolf: Das nachgiebige Recht. — Dr. Janowitz Ludwig: Die Vergehen des Advokatendisziplinarrechts. — Dr. Lenhoff Artur: Einige Bemerkungen zur Ergänzung der Novellen des B.-G.-B. — Dr. Epstein Leo: Subjektslose fromme und gemeinnützige Zuwendungen von Todesfragen. — Kornitzer D.: Schlußbemerkungen zum »Anfechtungswiderspruch«. — Literární oznamovatel, praktické případy, různé. —rcn—

Judikatura.

(Pořádá J. Purcner.)

Praktické případy.

Příspěvek k ustanovení § 167. obč. z.

V poručenské záležitosti nezl. M. M. vyhověl soud rekursní její stížnosti do usnesení c. k. okr. s. v B., nařikané usnesení zrušil a soudu I. stolice nařídil, aby o návrhu stěžovatelky, nehledíc k důvodům nařikaného usnesení, znovu jednal a rozhodl.

Důvody:

Návrhem ze dne 15. listopadu 1916 č. 1. domáhá se stěžovatelka, aby jeří výživné bylo zvýšeno na 80 K měsíčně od 1. ledna 1915 v řízení nesporném.

Soud I. stolice nevyhověl této žádosti proto, že výminečné ustanovení §u 166. obč. zák. ve znění §u 16. novely ze dne 12. října 1914 čís. 276. ř. z. upravuje vymáhání alimentů jenom proti nemanželskému otci samému, nikoliv však proti jeho pozůstalosti, která byla již dědici odevzdána.

Ustanovení tohoto předpisu nelze prý použíti na případ, kdy nemanželský otec zemřel a kdy povinnost jeho přechází na dědice.

Stížnosti nezl. M. M. nelze upříti oprávnění. Neboť názor prvého soudce nemá v zákoně opory; vždyť dle ustanovení §. 547. obč. zák. pokládá se dědic, jakmile přijme dědictví, za představitele zůstavitele tak, jakoby byl s ním jednou osobou. Následkem toho stíhají ho také povinnosti, které měl zůstavitel ze svého jmění plniti a mezi ně patří dle výslovného předpisu §u 171. obč. zák. také nároky nemanželských dětí.

Ovšem dlužno v přítomném případě napřed zjistiti, zda-li dědic nemanželského otce otcovství zůstavitele uznal čili nic, ježto v tomto případě by musila býti podána žaloba nezl. M. M. na soudní zjištění otcovství zůstavitele.

Ze spisů nikterak nevychází, že by dědic zemřelého nemanželského otce byl otcovství jeho k nezl. M. M. uznal, avšak také nevychází ze spisů, že by je popíral; on odvolává se ve svém podání pouze na to, že jeho zemřelý otec nikdy otcovství neuznal.

Dovolací stížnost poručníka nezl. M. M. nejvyšší dvůr soudní zamítl.

Odůvodnění:

V souhlase se spisy uznává dovolací stížnost, že rekursní soud vyhověl návrhu, jejž učinil poručník ve stížnosti do usnesení poručenského soudu ze dne 28. února 1917, č. j. P VII 23/7—73. Stížnost potírá toliko právní názor vyslovený druhým soudem v důvodech rekursního soudu, že totiž zemřela-li již osoba označená jako nemanželský otec, jest přípustno proti dědici nesporné řízení, jež stanoví § 16. cís. nař. ze dne 12. října 1914 ř. z. č. 276. ohledně určení plnění otci dle zákona náležejícího, jenom tehdy, uznal-li dědic mimomanželské otcovství zůstavitele.

Dle §§. 9. atd. cís. pat. ze dne 9. srpna 1854 ř. z. č. 208. možno podati rozklady a stížnosti (rekursy) toliko proti soudním nařízením, t. j. proti výrokům nižších soudů, nikoli však proti důvodům těchto výrobků. Proti případné škodě, jež by mohla vzejíti straně tím, že prvý soudce převzal udánlivě nesprávný právní názor vyšší stolice, možno si pomoci toliko novým opravným prostředkem.

(Rozhod. nejvyššího soudu ze dne 24. července 1917, č. R III 72/17.) A. K.

Příspěvek k ustanovení § 822. obč. z. (§§ 73.—75. třetí novelly dílčí k obč. z.)

V exekuční záležitosti Dr. Cz. v B. proti povinné M. H. v P. o 93 K 13 h, žádal vymáhající věřitel k vydobytí své pohledávky per 93 K 13 h s příslušenstvím o povolení exekuce nuceným zřízením práva zástavního na nemovitosti náležející povinné straně v pozemkové knize v P. ve vl. čís. 173 jako na vkladbě hlavní a na nemovitosti v pozemkové knize v P. ve vl. čís. 486 a 1474 jako na vložky vedlejší, které povinné straně po zemřelém V. H. dle projednávacího protokolu ze dne 10. května 1916, č. j. A 260/14/17, do vlastnictví připadly, s obmezením dle §. 822. obč. zák.

Návrh tento soud I. stolice zamítl z toho důvodu, poněvadž nebylo vymáhající stranou p r o k á z á n o, že by straně povinné bylo pozůstalostním soudem zůstaveno volné nakládání s n e m o v i t o s t m i, jež v návrhu exekučním jsou uvedeny.

Rekursní soud vyhověl stížnosti vymáhajícího věřitele a exekučnímu návrhu dal místa, jelikož stěžovatel poukazem na pozůstalostní spisy a hlavně protokol ze dne 10. května 1916, č. j. A 260/14/17, dostatečně osvědčil, že M. H. nemovitosti a sice vl. čís. 175, 486 a 1474 v P. po svém muži dědila a že tyto nemovitosti jí byly dědičným porovnáním přikázány s povolením ku knihovnímu převodu práva vlastnického, kteréžto smír byl též nadporučensky a nadopatrovnicky schválen.

Nejvyšší soud vyhověl dovolacím stížnostem a obnovil zamítavé usnesení prvního soudu.

O d ů v o d n ě n í :

Co se týče legitimace dovolacích stěžovatelů ku podání stížnosti, dlužno ji pokládati za opodstatněnou, poněvadž v době podání návrhu na vnucený výkon byl v držení nemovitostí, na niž se exekuce vedla, zemřelý Č. H., tudíž o povolení exekuce bylo by bývalo vyrozuměti ne toliko dlužnici, nýbrž i její spoludědice (stěžovatele), kteří podle stavu pozemkové knihy mají též hmotný zájem na zrušení soudcovského práva zástavního, nabytého drem. Cz. (§ 88., odst. 2. ex. ř., §§ 93. a 123. č. 1. knih. zák. a § 547. všeob. obč. zák.).

Ve věci samé sluší podotknouti toto: Zemský soud vycházel, povoluje exekuci navrženou drem. H. Cz., z názoru, že vymáhající věřitel poukazem na protokol o projednání pozůstalosti po Č. H. ze dne 10. května 1916 dostatečně osvědčil, že dlužnice nemovitostí, na kterých má býti zřízeno právo zástavní, kteréž však byly ještě připsány zůstaviteli, zdědila po svém manželu a že jí tyto byly přikázány soudně schváleným dědickým narovnáním s právem, aby na sebe převedla knihovně jich vlastnictví. Nepraví se sice výslovně, že vymáhající věřitel vyhověl podmínce, předepsané v §u 822. všeob. obč. zák. pro exekuce věřitelů dědicových na součástky pozůstalosti, zdá se však, že důvodům v odpor vzatého usnesení musí býti přikládán tento smysl.

Nepřípustné bylo by v každém případě vykládati citované místo zákona způsobem tak extensivním. Chybný byl by především předpoklad, že se ustanovení §u 822. všeob. obč. zák. vztahuje též na nemovitosti. Že tomu tak není plyne z toho, že v §u 145. říz. nesp. se děje jen ohledně věcí movitých zmínka o oprávnění pozůstalostního soudu přenechati dědici volné nakládání jimi. Co se týče nemovitostí do pozůstalosti náležejících, omezuje se dle prvního odstavce tohoto místa zákona soudcovská moc, nehledě k jednotlivým naléhavým opatřením, na přenechání »obstarávání a správy« dědici. Správnost tohoto výkladu plyne též z dějin vzniku §u 822. všeob. obč. zák., zejména ze zprávy komise panské sněmovny pro záležitosti justiční z června 1912 k návrhu na změnu a doplnění ustanovení všeobecného občanského zákoníka. Ke změně §u 822. (starého), navržené komisí, kteráž přešla slovně do císařského nařízení ze dne 19. března 1916 č. 69. ř. z., vyjádřují se motivy, že nový obsah §u 822. jest tento: »Exekuce věřitelů dědicových před odevzdáním jen na předměty pozůstalosti, jež byly dědici již dříve soudem dány v právní držení s oprávněním je zciziti (§ 145., odst. 2. cís. pat. ze dne 9. srpna 1854 č. 208. ř. z.).«

(R o z h o d n u t í n e j v y š š í h o s o u d u z e d n e 21. s r p n a 1917, R III 80/17/2.) A. K.

Ustanovení § 1170. a) obč. zák. neplatí, převzal-li podnikatel provedení prací za pevně určený paušální obnos.

Procesní soud zamítl žalobu

z důvodů:

Žalobce domáhá se obnosu 103.893 K 03 h jako vyššího nákladu za provedené práce stavební, dovolávaje se jednak ustanovení §u 1170. a) obč. zák., jednak slibu strany žalované v tom směru mu daného. Na základě souhlasného přednesu obou stran a stavební smlouvy béře soud za prokázáno, že žalobce smlouvou z 12. července 1915 převzal od žalovaného družstva stavbu 17 domků za jednotnou paušální sumu 318.500 K, že na tyto zadané stavby nebylo žádných rozpočtů, nýbrž pouze plány a popisy; smlouva stala se na základě oferty žalobcovy z 12. května 1915, k níž jest připojen »jednotný ceník vypsaných 17 domků«; v ceníku tom uvedeny jsou paušální obnosy za jednotlivé tyto domky, kteréžto obnosy činí dohromady paušál konečný 318.500 K. Dle nesporného přednesení stran převzal později žalobce za stejných podmínek i další stavby, totiž přístavbu polopater za 6000 K, stavbu ohradní zdi za 4000 K, výkop vodovodu za 1300 K a zřízení kanalisace za 1000 K, rovněž za uvedené ceny paušální. Dle §u 152. třetí novely k obč. zák. platí nová ustanovení o smlouvě služební a smlouvě o dílo v §u 150. téže novely obsažená i v tomto případě, ježto dle přednesení stran jest nesporno, že poměr ze smlouvy stavební z 12. července 1915 trval ane 1. ledna 1917, neboť není sporno, že poměr ten dle tvrzení obou stran není skončen a že vzájemné nároky dosud nejsou upraveny. Nová ustanovení zákonná v §u 1170. a) obč. zák. upravují případ, kdy smlouvě o dílo položen byl za základ určitý rozpočet a rozlišují se v tomto §u dva případy; buď se podnikatel zaručil, že rozpočet dodrží i v ohledu ceny, aneb záruky této nepřevzal. Případ, že smlouva o dílo nestala se na základě určitého rozpočtu, nýbrž že podnikatel převzal provedení díla za určitý pevně smluvený obnos paušální, není v zákoně výslovně upraven, a to, jak ze zprávy komise panské sněmovny pro záležitosti justiční k §u 1170. a) (materialie, str. 367.) jest patrno, proto, že v těchto případech jest jasno, že podnikatel celé nebezpečí větší práce a vyššího nákladu sám musí nésti; ježto mu eventuelně v případě tomto připadá i užitek, ukáže-li se během práce, že náklad je menší, než se čekalo. Proto v případech, kde podnikatel převzal provedení díla za určitý, pevně smluvený paušální obnos nemůže, — převyšuje-li nutný náklad na práce tento paušál, — žádati zvýšení své odměny, neboť tato dedukce vyplývá jak z povahy smlouvy samé, tak i ze slovného znění zákona, který v novém §u 1170. a) obč. zák. upravuje jen případ, kdy práce zadány byly na základě rozpočtu. Žalobce in eventum dovolává se různých prohlášení zástupců žalovaného družstva, jimiž jemu bylo prý slíbeno zvýšení jeho odměny, leč soud vzal za prokázáno, že družstvo neučinilo žádného určitého slibu.

Odvolací stolice potvrdila rozsudek procesního soudu z týchž důvodů, k nimž připojila: Mylný jest náhled odvolatelův, že posouzení, je-li zde případu §u 1170. a) obč. zák., přináleží pouze znalci staviteli, neboť jedná se o právní výklad zákonného ustanovení. V §u 1170. a) obč. zák. uveden případ, je-li smlouvě položen za základ »rozpočet výloh«, a může podnikatel žádati zvýšení odměny jen, když se výslovně nezaručil za správnost jeho. Dle oferty, ostatně již v době válečné učiněné a jí přiloženého ceníku, pak dle smlouvy stavební nebyl smlouvě za základ položen rozpočet jednotlivých výloh, nýbrž žalobce nabídnul a přijmul obnos úhrnem počítaný, zavázal se k úplnému dostavění domků za stanovenou nejvyšší cenu a proto nemůže nyní jednostranně družstvo ke zvýšení paušálu nutiti.

Dovolací soud nevyhověl dovolání, opíraje se o důvody stolic nižších, doloživ: Dovolatel pokouší se nyní vylíčiti uplatňovaný nárok za nárok na náhradu ve smyslu §u 1036. obč. zák., přehlíží však při tom, že jednal — plně převzatý závazek — aniž obstarával nevolán záležitost cizí a že tudíž tohoto zákonného ustanovení nedá se použíti na případ přítomný. Tvrzení spisu dovolacího, že se žalované družstvo obohatilo na újmu žalobcovu, nemůže zdůvodniti uplatňovaného nároku, poněvadž by jinak bylo možno každé výhodě nabyté některou stranou z ujednané smlouvy odporovati z důvodů obohacení.

(Rozhod. nejv. soudu ze dne 13. listopadu 1917, č. j. Rv II 416/17 1.) Dosoudil.

Pro urážlivé útoky na soud v podáních finanční prokuratury nelze této stihati pořádkovým trestem; dotyčného úředníka jest volati ke zodpovědnosti před trestní neb disciplinární úřady.

Důvody:

Jest arci souhlasiti s náhledem vrchního zemského soudu, že tón dovolacího spisu proti jmenovanému soudu jest úplně nepřístojný, neboť celý způsob psaní, zvláště výtka povrchnosti, urážlivé probírání rozsudku, přesahující meze věcného brojení, svědčí zajisté o svévolném přezírání a porušování úcty vůči soudu povinné a jest úplně nemístný pokus stížnosti, ospravedlniti zmíněný způsob psaní. Leč nelze poklesku takto spáchaného pokutovati pořádkových trestem. Ani předpisy civilního řádu soudního, ani předpisy zákona o organisaci soudů neposkytují pro to opory. Jest pravda, že dle čl. XXXII. uvoz. zák. k civ. ř. s. »sluší jeho ustanovení o advokátech a jich zástupcích použíti obdobně i na finanční prokuratury«, než právě z použití slova »obdobně« plyne, že jich nelze použíti bezvýmínečně a bez ohledu na rozlišnost, podmíněnou podstatou finanční prokuratury jako státního úřadu, od postavení advokáta a jeho zástupce. Dle §u 1. služební instrukce pro c. k. finanční prokuratury ze dne 9. března 1898 č. ř. z. 41. jsou finanční prokuratury služebně povolány mezi jiným k zastupování u soudů vůbec a zvláště k vedení právních pří, jež se týkají státního majetku neb jmění jemu na roveň postaveného. Finanční prokuratura resp. její úředníci nejednají u soudu — bez újmy svého procesního postavení — jako advokáti neb jiní zmocněnci, nýbrž jako státní orgány. Překročí-li v této své úřední činnosti dovolených mezí, jak tomu může býti v celé řadě případů (hrubé zavinění §§. 49., odst. 1., 179., odst. 2. c. ř. s.; porušení úcty § 86., odst. 2. c. ř. s., § 85. zák. o org. s.; neslušnost § 200. c. ř. s., svévole §§ 512., 528. c. ř. s.), a je-li se jim za to zodpovídati, jsou k uplatňování této zodpovědnosti oprávněny a povinny trestní soudy, jakož i úřady, jichž disciplinární moci dotyčné orgány podléhají, nikoliv ale civilní soudy ve výkonu jim příslušejícího, vymezeného disciplinárního práva (čl. 12.—7. stát. zákl. zák. z 21. prosince 1867 č. ř. z. 145, 6. stát. zákl. zák. z 21. prosince 1867 č. ř. z. 144, §§ 87. a násl. zák. z 25. ledna 1914 č. ř. z. 15).

(Rozhodnutí nejv. soudu ze dne 5. února 1918, č. j. RVI 8/18 1). Dosoudil.

Zástavní právo nabyté na movitostech zjišťovací exekucí nepozbývá platnosti, když se zajištěná pohledávka stala vyhonatelnou soudním smírem. Ono trvá až do podání návrhu na jeho zrušení

dle § 377. odst. 2 ex. ř. I toto jest bez účinku po ujednaném realisování práva zástavního.

Firma A. žalovala jakožto reální věřitelka konkursní podstatu kupce B., zastoupenou správcem konk. podstaty, na vyplacení obnosu 7550 K s přísl., — jejž během sporného jednání obmezila na 4000 K, — a sice z výtěžku prodeje movitých věcí, které byla ku zajištění své pohledávky v uvedeném obnosu zabavila. Rozsudek prvého soudu, jímž byla žalobní prosba v celém obsahu zamítnuta a žalobkyně odsouzena k náhradě útrat sporu žalované konkursní podstatě, byl k odvolání strany žalující odvolacím soudem zrušen a věc vrácena byla procesnímu soudu k dalšímu projednání a k novému rozsouzení. Z odůvodnění, z něhož jest i celý stav věci patrný, uvádí se:

Nesprávný jest názor prvého soudu, že žalobkyně pozbyla zástavního práva, jehož nabyla zajišťovací exekucí provedenou dne 23. až 26. února 1914 na movitostech kupce B., seznamenaných v zájemním protokole, a že tedy nemůže jako reální věřitelka dosíci uspokojení z této zvláštní majetkové podstaty úpadce B. Neprávem vyvozuje to prvý soud ze skutečnosti, že byla zmíněná zjišťovací exekuce na návrh, jejž učinil správce konk. podstaty dne 14. prosince 1915, rozhodnutím nejvyššího soudu ze dne 22. února 1916 $\frac{\text{R III } 30/16}{12}$ dle §. 377., odst. 2. ex. ř. pravoplatně zrušena. Prvý soud posuzuje při tom mylně jednak právní význam tohoto dodatečného zrušení zjišťovací exekuce, jednak povahu řízení, v jakém žádá žalující věřitelka reální, aby jí vydána byla příslušející část výtěžku z prodeje svršků ku zajištění její pohledávky zabavených. V tomto směru přehlíží, že nejde tu o exekuční prodej svršků, ani o rozvrhové řízení prováděné exekučním soudem, nýbrž že byly svršky žalobkyní zabavené za jejího souhlasu pojaty do všeobecné podstaty konkursní, že byly s jinými movitostmi nezabavenými mimosoudně prodány a že dlužno výtěžek nyní dle předpisů konk. řádu mezi reální věřitele rozděliti. Při tomto způsobu rozvrhovacím nelze užíti předpisů §§. 285. a 286. ex. ř. o přihlášení pohledávek zástavním právem zajištěných, nýbrž rozhodují pouze úmluvy věřitelů reálních s věřitelstvem konkursním, které byly učiněny o rozdělení výtěžku před zahájením mimosoudního prodeje zabavených předmětů. Následkem toho jest zde rozhodné ujednání mezi žalobkyní a správcem konkursní podstaty jakožto zákonným zástupcem konkursního věřitelstva a bezvýznamné zrušení zjišťovací exekuce, jež správce konkursní podstaty, porušiv toto ujednání, o rok později vymohl. Toto pravoplatně povolené zrušení zajišťovacího zájmu žalobkyní vymoženého, na něž jest zde hleděti jen jako na skutečnost, nabylo účinku teprve od 14. prosince 1915, kdy bylo správcem konkursní podstaty navrženo, a nemá zejména zpětného účinku do té doby, kdy byl mimosoudní prodej zabavených svršků proveden. Zrušení zjišťovací exekuce jest totiž dle §. 377., odst. 2. ex. ř., závislé na návrhu dlužníkovu a dokud tento návrh nebyl učiněn, zůstávají takové exekuční výkony a tedy i práva zástavní jimi založená v platnosti také po době, na kterou bylo zajištění povoleno (min. sprav. k §. 377., odst. 2. ex. ř.). To vyplývá též z uvedeného rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 22. února 1916, v němž se zvláště vytýká, že bylo exekučnímu soudu o návrhu na zrušení zjišťovací exekuce rozhodnouti dle §. 377., odst. 2. ex. ř., bez ohledu na všecky úmluvy, které žalobkyně tvrdila, ale nedokázala, a že při tom nebylo rozbírati, jaký význam jest přikládati onomu ujednání vymáhající věřitelky se správcem konkursní podstaty a jaké má následky návrh na zrušení exekuce, jejž správce konkursní učinil. Tyto materielně-právní otázky jest nyní rozluštiti v tomto sporu, v němž jest právě rozhodnouti, přísluší-li žalobkyni na základě zástavního práva, jehož nabyla k zajištění

své pohledávky 7845 K s přísl. na jednotlivých movitostech úpadcových, ještě dnes právo, aby byla z této zvláštní podstaty konkursní dle §. 38. starého konk. ř. jako reální věřitelka uspokojena. Především jest jisto, že nabyla žalobkyně zjišťovacího práva zástavního ku svrškům úpadcovým, které jsou v zájemním protokole ze dne 23. až 26. února 1914 popsány, způsobem pravoplatným a neodporovatelným. Pohledávka žalobkyně 7845 K, zástavním právem zajištěná, trvá ještě dnes po právu částkou 7600 K s přísl., jak vidno ze smíru ze dne 21. dubna 1914 $\frac{Cg\ I\ 144/14}{9}$, exekučních spisů E VI 3387/1 a tabelly přihlášek obsažené v konkursních spisech S 21/14. Tato pohledávka stala se soudním smírem ze dne 21. dubna 1914, k jehož uzavření nebylo třeba řízení ve směnečním sporu Cw 144/14, které bylo od 16. února 1914 v klidu, znovu zahájiti, vykonatelnou co do částky 7800 K s přísl. (§ 1. č. 5. ex. ř.). Ujednání tohoto smíru, k němuž došlo v rozepři žalobkyně proti manželce úpadcově o 7845 K s přísl., nebylo nepřípustné přes to, že řízení v onom směnečním sporu bylo v klidu, poněvadž nebylo k tomu zapotřebí ani nařízení roku, ani ustanovení lhůty k nějakému procesnímu úkonu (§ 168., 163. c. ř. s.) a poněvadž směnečný spor mohl býti vyřízen i bez výslovného upuštění od námitek soudním smírem. Žalobkyně mohla na základě tohoto soudního smíru buď zažádati za přeměnu zjišťovacího zájmu v exekuční, buď pokračovati, když dlužník smluvených lhůt nedodržel, ve zjišťovací exekuci nyní ku svému uspokojení. Ona ovšem obojího neučinila, avšak tím nepozbyla zástavního práva jí příslušejícího, jelikož toto jak dle předpisů ex. ř., tak i dle hmotně-právních ustanovení o právu zástavním i nadále zůstalo v platnosti. V prvém směru nemohla býti zjišťovací exekuce dle §. 377., odst. 2. ex. ř., již zrušena, poněvadž již nastala vykonatelnost zajištěné pohledávky peněžité. V druhém směru jest vytknouti, že právo zástavní nabyté žalobkyní zjišťovací exekucí platilo přes to, že není o něm ve smíru ze dne 21. dubna 1914 žádného ustanovení, dle §. 1390. obč. zák. i nadále pro tu část zajištěné jím pohledávky, která byla smírem stanovena. Toto zástavní právo žalující strany trvalo však i za konkursního řízení dál a bylo mu konkursním věřitelstvem ještě 4. února 1915 odpůrčí žalobou bezvýsledně odporováno. Mylný jest proto názor prvého soudu, že bylo toto zajišťovací právo zástavní již v době smíru ze dne 21. února 1914 uhaslé a že od té doby jen formálně stávalo. Žalobkyně, nevzdavši se nikdy tohoto práva zástavního, byla na základě smíru i po zahájení konkursu ohledně jmění B-a oprávněna uplatňovati onen nárok jí jakožto reální věřitelce příslušející tak jako mimo případ konkursu, avšak pouze proti konkursnímu správci (§ 12. č. 2. a 137. starého konk. ř.). Ona sice nepokračovala v mobilární exekuci, avšak přihlásila svou pohledávku 7600 K s přísl ke konkursu a vytkla při tom výslovně své dosud platné právo zástavní. Ona nevzdala se tohoto práva zástavního ani tehdy, když byla k tomu na podzim r. 1914 správcem konkursní podstaty vyzvána s tím doložením, že bude jinak proti ní podána odpůrčí žaloba za účelem prohlášení jejích exekučních práv neplatnými. Prohlásila pak jak v předložené korespondenci svého právního zástupce, tak i ve svém podání ze dne 8. ledna 1915 u exekučního soudu, že souhlasí sice s mimosoudním prodejem zabavených předmětů, jejž zamýšlí konkursní věřitelstvo, že však setrvává úplna na svém právu zástavním resp. na právu na přednostní uspokojení z výtěžku za tyto předměty docíleného, které jí přísluší jako reální věřitelce. To připouští též žalovaný správce konkursní podstaty a tvrdí ve své žalobní odpovědi sám, že potom přes to ujednal se žalobkyní, že budou zabavené předměty společně s ostatními movitostmi do konkursní podstaty patřícími mimosoudně offertní cestou prodány, že bude výtěžek tím docílený dle poměru odhadních cen mezi obě podstaty, totiž zvláštní podstatu věcí zabavených a všeobecnou konkursní podstatu

rozdělen a že bude částka připadající zástavním věřitelům dle stávajících zákonných předpisů těmto přikázána a vydána. Ježto i žalobkyně tvrdí totéž, není zapotřebí provésti důkazy, které o tom nabídla, tak že o nějaké neúplnosti řízení procesního soudu nelze tu mluviti. Poněvadž pak byly zabavené předměty v prosinci 1914 se souhlasem žalobkyně, avšak s výhradou jejího práva zástavního skutečně offertní cestou prodány a sice žalobkyni samé, jest tím dán také čin, o němž nelze při uvážení všech okolností pochybovati, že prokazuje souhlasnou vůli obou stran (§ 863. obč. zák.). Tímto ujednáním zavázal se správce konkursní podstaty jakožto zástupce konkursního věřitelstva vydati žalobkyni — ovšem jen v tom případě, když nebude její právo zástavní prohlášeno za odporovatelné a neplatné, — z výtěžku zabavených předmětů částku, která dle zákonných předpisů na ni vypadne, k uhražení její pohledávky 7600 K s přísl. Ježto pak byly zabavené věci žalobkyní s výhradou jejího nároku na uspokojení do všeobecné podstaty konkursní skutečně vydány, tak že se ohledně jejich výtěžku nemůže již prováděti rozvrhové řízení upravené řádem exekučním, byl touto smlouvou ohledně řečené pohledávky závazně upraven právní poměr mezi žalobkyní a konkursním věřitelstvem, tak že toto nemůže na něm dodatečně ničeho jednostranně měniti. Když na to také odpůrčí žaloba ohledně zástavního práva proti žalobkyni podaná vypadla ve prospěch této, byl správce konkursní podstaty prostě povinen vydati žalobkyni z výtěžku vypadajícího na předměty zabavené podle onoho ujednání ten díl, který jí přísluší podle pořadí jejího práva zástavního a dle ustanovení §§. 30. a 38. starého konk. ř. On nebyl již ani oprávněn vyhnouti se splnění této pravoplatně převzaté povinnosti učiněním návrhu na zrušení zjišťovacího zájmu, ježto tento návrh byl porušením smlouvy, které nemůže práv žalobkyně bez jejího souhlasu zkracovati. Konkursní správce nebyl k návrhu tomu však také z té příčiny oprávněn, ježto po pravoplatném rozhodnutí sporu odpůrčího ohledně oné zjišťovací exekuce výslovně uznal oproti soudu exekučnímu a právnímu zástupci strany žalující, že exekuční práva této ještě po právu trvají. Stalo se to v jeho podání ze dne 31. srpna 1915 $\frac{\text{E VI 2736/14}}{47}$, které jest spolupodepsáno právním zástupcem žalobkyně, a bylo to též opakováno při výslechu správce konkursní podstaty, jenž byl proveden dne 25. listopadu 1915 u soudu exekučního ($\frac{\text{E VI 2736/14}}{53}$). Také tomuto vyjádření správce konkursního, které bylo v prvém případě vzato na vědomí právním zástupcem žalobkyně, přikládati jest význam právně závazný, ježto jest konkursní správce zákonným zástupcem konkursního věřitelstva a správcem jmění do konkursu patřícího, který jest v poměru ku třetím osobám mocí svého ustanovení oprávněn také taková právní jednání předsebráti, ku kterým jest dle všeobecného občanského práva zapotřebí zvláštní, na druh jednání znějící plné moci (§§ 76., 78. starého konk. ř.). K návrhu na zrušení zjišťovací exekuce dle §. 377., odst. 2. ex. ř., nebyl správce konkursní podstaty také proto oprávněn, ježto podle uvedeného ujednání nastoupil na místo zabavených předmětů následkem jejich mimosoudního prodeje již v prosinci 1914 výtěžek za ně docílený, z něhož měla býti žalobkyně jakožto reální věřitelka podle předpisů konk. ř. uspokojena. Tím přeměnilo se zástavní právo, jehož žalobkyně zjišťovacím zájmem nabyla, v nárok na uspokojení, tak že zjišťovací právo zástavní bylo v době, kdy byl učiněn návrh zrušovací, dávno realisováno a exekuce, jež se měla zrušiti, tedy již ve skutečnosti nestávala. O výtěžku mimosoudně získaném nemohl exekuční soud vůbec rozhodovati, ježto zabavené movitosti byly dávno již vyňaty z jeho pravomoci a když on, vlastně rekursní instance přes to zrušení zjišťovací exekuce dle §. 377., odst. 2. ex. ř. povolila, byl to výkon čistě formální, jímž

nárok na uspokojení, jehož žalobkyně o celý rok dříve nabyla, nemůže býti zkrácen. Rozsudek prvého soudu jest tedy, pokud žalobkyni tohoto nároku na uspokojení nepřiznal, právnicky pochybený, pročež nemůže býti vůči odvolání strany žalující ponechán v platnosti. On jest však nesprávným také v tom ohledu, pokud zastává náhled, že může býti pohledávka žalobkyně číselně určena pouze v řízení konkursním a nikoliv zde ve sporu. Prvý soud přehlédl při tom, že není v tomto sporu činným jako obyčejný soud procesní, nýbrž jako soud konkursní, na nějž byla žalobkyně usnesením konkursního komisaře ze dne 27. listopadu 1916 $\frac{S\ 21/14}{87}$ dle §. 187. a 150. starého konk. ř. odkázána se svými výtkami proti konečnému rozvrhu jmění konkursního, jejž navrhl správce konkursní podstaty. Ježto jest řízení konkursní provedeno, až na konečné rozdělení konkursního jmění úplně již realisováno, pak není nesprávné, když podala žalobkyně hned žalobu o plnění, a jest nyní povinností prvého soudu jakožto soudu konkursního, aby o této žalobě rozhodl a při tom stanovil i číselnou výši obnosu, který má býti žalobkyni vydán. To bude nyní předsevzíti na základě spisů konkursních a exekučních. Povolený postup jest ostatně předepsán též pro exekuční rozvrhové řízení v §§. 233. a 286., odst. 1. ex. ř. Prvému soudu bude při tom především vypočísti ten díl mimosoudně docíleného výtěžku, který vypadá na zabavené movitosti, a potom stanoviti výši pohledávky žalobkyně dle pořadí jejího práva zástavního a se zřetelem na dluhy podstaty vztahující se na zabavené předměty (§§ 374., 256. ex. ř. a §§ 30. a 38. starého konk. ř.). Ježto jest to v přední řadě povinností soudu konkursního a může to býti provedeno jen na základě ústního roku sporného, bylo — ježto jest posavadní řízení v tomto směru neúplné, — rozsudek prvého soudu dle §. 496. č. 2. c. ř. s. zrušiti a věc vrátiti prvému soudu k dalšímu projednání a novému rozsouzení.

Následkem tohoto zrušovacího usnesení projednal procesní soud tuto rozepři v naznačeném směru dále a na to vyslovil novým rozsudkem, že jest žalovaná konkursní podstata povinna vyplatiti žalobkyni jakožto reální věřitelce obnos 1756 K 90 h s 5% úroky od 25. listopadu 1916 a část útrat sporu dle předpisů konk. ř. Tento rozsudek byl oběma vyššími soudy potvrzen a sice c. k. nejvyšším soudem s tímto odůvodněním:

Dovolatel shledává dovolací důvod §. 503. č. 2. c. ř. s. v tom, že procesní soud provedl ku zjištění žalobkynina nároku rozdělení a vyúčtování, která měla býti pouze konkursním soudem jakožto takovým a sice v řízení konkursním provedena. Dovolatel přehlíží při tom, že bere nyní v odpor nikoliv rozsudek procesního soudu, nýbrž rozsudek soudu odvolacího a že jest tedy přezkoumati dovolacím soudem pouze rozsudek soudu odvolacího. Míní-li však dovolatel, že tento rozsudek jest stížen zmíněnou vadou, poněvadž ji neodstranil, pak nepojímá správně významu dovolacího důvodu §. 503. č. 2. c. ř. s. Tento by byl tehdy dán, kdyby byl soud, který tuto domnělou vadu zavinil, opomenul něco učiniti, co by byl měl ku důkladnému posouzení a podrobnému probrání věci předsevzíti, nikoliv však tehdy, když učinil více, než byl dle náhledu stěžovatelova učiniti povinen. Mělo-li by však v uvedeném dovolacím důvodu obsaženo býti popření příslušnosti, pak vyložil již odvolací soud nesprávnost názoru žalované konkursní podstaty. Avšak ani co do právního posouzení věci nelze v rozhodnutí v odpor vzatém spatřovati nějaký právní omyl. Jakmile totiž správce konkursní podstaty oznámil soudu podáním ze dne 31. srpna 1915, které bylo spolupodepsáno zástavními věřiteli, jejichž zástavní práva byla za platná uznána, mezi nimi i žalobkyní, ujednání konkursní podstaty se zástavními věřiteli, dle něhož se mělo zboží do konkursní podstaty patřící bez ohledu na to, bylo-li zabaveno čili nic, přenechati veřejnou dražbou tomu, kdo nejvíce podá, a výtěžek se měl po srážce nákladů inventury a

prodeje rozdělili mezi podstatu exekuční a volnou konkursní podstatu dle poměru cen inventurou stanovených, a jakmile on v tomto podání, jakož i v protokole ze dne 25. listopadu 1915 uznal vůči soudu platnost zástavního práva, jehož nabyla žalobkyně před zahájením konkursu pro svou pohledávku 7600 K, která byla v konkursu kupce B. uznána za likvidní, k čemuž byl konkursní správce dle §§. 76. a 78. starého konk. ř. legitimován, měl býti ten díl výtěžku, který vypadá na zástavní věřitele, jejichž zástavní právo bylo uznáno, mezi ně dle pořadí jejich pohledávek rozdělen. Žalobkyně měla tedy nárok na část tohoto dílu výtěžku, která vypadala na její pohledávku dle předpisů starého konkursního řádu, a správce konkursní podstaty nebyl následkem toho již meritorně oprávněn učiniti u exekučního soudu dle §. 377. ex. ř. návrh na zrušení práva zástavního, jehož žalobkyně nabyla ku zajištění své pohledávky. Zrušení práva zástavního, které se stalo z důvodů formálních, není závadou založenému již nároku žalující firmy na vydání části výtěžku na ni vypadající a ježto tato část vypočtena byla obnosem 1756 K 90 h, jenž se číselně nebere v odpor, jest odůvodněna povinnost žalované konkursní podstaty k vyplacení tohoto obnosu.

(Rozhod. nejv. soudu ze dne 3. července 1917, $\frac{\text{Rv III } 117/17}{1}$.)

Dr. Synek.

Příspěvek k §u 431. (335) tr. z. ohledně trestně-právní zodpovědnosti obecního starosty za vadný stav cest a mostů na obecním území

Rozsudkem okresního soudu byl obecní starosta M. N. uznán vinným přestupkem §. 431. tr. z., jehož se dopustil tím, že jakožto obecní starosta politické obce H. nedal v poslední době opatřiti zábradlím nebo jiným bezpečnostním prostředkem veřejnou cestu vedoucí z osady V. do L. v místech, kde cesta ta přechází po pravé straně v příkrou stráň, takže J. K. s cesty této na zmíněnou stráň sjel a s povozem, nákladem i koňmi se střítil. Tím dopustil se M. N. opomenutí, o kterémž již dle přirozených jeho následků, každému snadno poznatelných, a podle předpisů zvláště vyhlášených, jakož i podle svého úřadu mohl nahlédnouti, že může způsobiti nebo zvětšiti nebezpečí života, zdraví nebo bezpečnosti těla lidského, při čemž opominutí to způsobilo, že J. K. utrpěl lehké poranění na těle, koně se zabili, vůz se rozbil a náklad se poškodil. Rozsudek okresního soudu byl krajským jako odvolacím soudem v plném obsahu potvrzen s poukazem ku správnému odůvodnění stolice prvé. M. N. odsouzen byl proto, že soudové přijali za prokázáno, že J. K. jel s dvouspřežním vozem po veřejné cestě z osady V. do L. a že když přijel k místu, kde cesta ta po pravé straně přechází v příkrou, ničím neohrazenou stráň šikmou 74 stupňů, uleklo se náruční kůň kotouče páry vypuštěné z lokomotivy na blízkém nádraží, skočil s cesty na stráň, strhl sebou koně podsedního, takže i pak J. K. s povozem, nákladem a koňmi střítil se se stráně. Podle místního ohledání a svědeckých výpovědí přijal soud za prokázáno, že zmíněná cesta je cestou veřejnou, že v místech, kde se neštěstí událo, má spád 17.25 cm na 1 m, že je jen 2.5 m široká, tvořic tu záhyb, že dále po pravé straně nachází se příkrá, ničím neohrazená stráň šikmá 74 stupňů, kdežto po straně levé hned u cesty vystupuje vrch, že přechod cesty v příkrou stráň je náhlý a že příkrá stráň prokopána je u vzdálenosti asi 12 metrů od této cesty průsekem dráhy, takže tu vznikla kolmá stěna asi 10 metrů vysoká. Soudce prvý přijal dále za prokázáno, že popsaná veřejná cesta v místě úrazu nevyhovovala předpisům bezpečnostním, že ohrožena byla závažně bezpečnost lidská, ježto na místě tom nebylo ani plotu, ani náspu, ani výstražných kamenů, a že opomenutí bezpečnostních opatření bylo nejdůleži-

těžší příčinou úrazu. Jelikož obec H. se skládá ze tří osad: V., S. a H., starost o bezpečnost osoby i majetku, jakož i o udržování veřejných cest dle řádu obecního (zákon zemský z 16. dubna 1864 č. 7. z. z.) podle §u 28. č. 2. a 3. náleží v obor působnosti obce politické, přijal soud za prokázáno, že ve směru tomto spadá trestní zodpovědnost na starostu obce politické, jelikož neštěstí přihodilo se na veřejném statku (veřejné cestě) politické obce H. a M. N. v době neštěstí byl starostou této politické obce. Soudce prvý prohlašuje též, že na věci ničeho nemění okolnost, že, jak prokázáno výpověďmi svědků, byl v politické obci H. po delší dobu zvyk, že si každá osada, tudíž i osada V. sama udržovala cesty veřejné, které vedly jejím územím, a o úpravu jejich se starala, neboť pro posouzení právní zodpovědnosti toho kterého funkcionáře obecního je prý rozhodným pouze zákon a nikoli snad pouhá praxe, jak se vyvinula za účelem zjednodušení úkolů samostatné působnosti obecní, zvláště když je jisto, že v případě přítomném nebylo tu ani listiny vytyčující práva a povinnosti jednotlivých osad a schválené snad příslušnými úřady.

Oběma těmito rozsudky byl zákon porušen v ustanovení §u 431. tr. z.

Co do skutkové podstaty závisí otázka viny dle §u 431. tr. z. na stejných předpokladech, jako otázka viny dle §. 335. tr. z., jakož vyplývá z citace §u 335. tr. z. v §u 431. tr. z. Tomuto stanovisku hoví též rozsudkový výrok soudce prvého, nikoli však jeho odůvodnění. Ve výroku rozsudkovém prohlašuje soudce prvý, že obžalovaný dopustil se opomenutí, o němž již dle přirozených jeho následků, komukoli snadno poznatelných, a podle předpisů zvláště vyhlášených, jakož i podle svého úřadu mohl nahlédnouti, že může způsobiti neb zvětšiti nebezpečí života, zdraví a tělesné bezpečnosti lidí, — v důvodech však se již otázkou touto neobírá. Pro soudce trestního nejde o rozřešení soukromo-právní otázky, kdo je prav z nastalé škody, kteroužto otázku bude v mnohých případech, zejména při osobách právnických, zodpověděti jinak než otázku, možno-li jednotlivý orgán osoby právnické činiti zodpovědným za jednání nebo opomenutí také po stránce práva trestního. K otázce posléze zmíněné možno přisvědčiti jen tehdy, dá-li se jednotlivému orgánu prokázati zavinění stihající jeho osobu. Soudce prvý ani nezjišťuje, jak dlouho již byl obžalovaný obecním starostou před úrazem, znal-li nebezpečnost příslušné cesty či nebyla-li mu známa jen následkem zaviněného opomenutí. Netřeba zajisté blíže odůvodňovati, že obecní starosta nenese ihned okamžikem nastoupení svého úřadu trestní zodpovědnost za vadný stav cest a mostů na území obecním, nýbrž teprve, zví-li o nebezpečném stavu tom a opomene-li přes to podniknouti příslušné kroky k odstranění vad, nebo nestará-li se vlastní vinou o stav cest. Rozumí se dále samo sebou, že se stanoviska práva trestního dlužno uznati starostu většího obecního území za oprávněna, používati k dozoru na cesty a mosty jistých orgánů pomocných, a že se nedopouští opomenutí trestného, opírá-li se v tom směru o zvyklosti od let již trvající. Není předpisu, dle něhož by bylo obecnímu starostovi hned po nastoupení úřadu osobně všechny cesty prohlédnouti a prozkoumati po stránce jejich bezpečnosti. Bez předpokladu takového nemůže zajisté býti řeči o zaviněném opominutí ani o přirozených následcích komukoli snadno poznatelných. V žádném z těchto směrů neobsahuje rozsudek stolice prvé zjištění. Ačkoliv obžalovaný ve svém odvolání namítal, že není prokázáno, že znal nebezpečnost cesty zmíněné a tvrdil, že bydlí v S. a nikoli ve V., že nemá příčiny ani příležitosti přijíti do V., nebo zejména na místo úrazu, že za celý svůj život tam nikdy nepřišel, nezaujal odvolací soud stanoviska k těmto námitkám, ačkoli jsou, jak podotčeno, pro posouzení otázky o vině závažny. K tomu pak ještě přistupuje, že v žádném z obou rozsudků nebylo dbáno výpovědi svědka J. Š., který uvedl, že byl asi před desíti nebo dvanácti lety přítomen, když osada V. jednala se zástupci stát-

ních drah o stavu vyvolaném tím, že dráha byla vedena poblíže veřejné cesty do L., následkem čehož musila býti stráň na pravé straně cesty prokopána. Tehdejší obecní starosta, bratr obžalovaného, upozorňoval zástupce dráhy na nebezpečnost cesty vzniklou tímto průkopem, i dostalo se mu ujištění, že dráha může svými podniky pozemek zlepšiti, nikdy však že ho nezhoršuje. Zástupci dráhy se zavázali, že pozemek dráhy, pokud cesta se ho dotýká, jakož i kolmou stráň ohradí. To bylo též skutečně provedeno, kolmá stráň byla ohražena zábradlím, které časem vyhnilo a obnoveno již nebylo. Vzhledem k této výpovědi mělo tudíž býti zkoumáno, zavázali-li se zástupci dráhy vskutku sami provésti na oné cestě ochranná a bezpečnostní opatření pro provoz nutná, či zavázali-li se jen umístiti nad kolmou stěnou pouhé výstražné zábradlí, jež by bylo stačilo ochrániti chodce, nikoli však vůz se spřežením s cesty po stráni se řítícím. Bylo dále objasniti pro případ, že dráha nepřevzala zabezpečení cesty, zda správa její i tak nebyla k tomu povinna a zda ji povinnost taková ze stavu věci nestíhá. Vzhledem k této neúplnosti obou rozsudků po stránce skutkové nedá se správnost rozsudkového výroku přezkoumati, a bylo proto ku zmateční stížnosti generální prokuratury (§ 33. tr. ř.) dle §§. 292., 479. tr. ř. oba rozsudky zrušiti a věc vrátiti soudu prvé stolice, aby ji znova projednal a rozhodl.

(Rozh. kasač. soudu ze dne 30. května 1917, č. j. $\frac{\text{Kr II } 131/17}{4}$.)

—x.

Přehled rozhodnutí c. k. nejvyššího, správního a říšského soudu v jiných časopisech uveřejněných:

Právník = P. — Právnické Rozhledy = P. R. — Allg. österr. Gerichtszeitung = G. Z. — Juristische Blätter = J. B. — Gerichtshalle = G. H. — Notariatszeitung = N. Z. — Jud. Suppl. = Judizielle Supplemente. — Příloha k min. věstníku = off. — Österreichisches Zentralblatt für die juristische Praxis = Z. Bl. — Österreichische Zeitschrift für Strafrecht = Z. Str. — Evidenzblatt für österreichische Gesetzgebung und Rechtsprechung = E. Bl. — Eisenb. R. = Österreichische Zeitschrift für Eisenbahnrecht. — Zpr. = Zprávy spolku českých advokátů v král. Českém v Praze. — Připojená čísla znamenají ročník a stránku přísl. časop., u min. věstn. běžná čísla rozhodnutí a u E. Bl. ročník a číslo sešitu. — m. n. = minist. nařízení; ř. = říšský zákonník číslo; z. = zemský zákonník číslo; v. = věstník min. spravedlnosti číslo; letopočty z tohoto a minulého století uvedeny jsou dvěma posledními ciframi arab., měsíce pak ciframi římskými.

Nejvyšší soud.

Ve věcech civilních.

Z práva občanského.

§ 24. obč. z. a zák. 16. II. 83, ř. 20. Uplynulo-li 10 let od poslední zprávy dané nezvěstnou osobou přes 30 let starou, nutno nezvěstného za mrtva prohlásiti bez konání šetření, nemohla-li by snad zákonná domněnka §. 24. č. 1. obč. z. býti vyvrácena. 13 II 17, R I 46/17; N. Z. 18: 99.

§§ 69., 70.—74., 94., 96. obč. z. Neopravila-li manželka při sepisování protokolu za účelem ohlášek nepravdivé udání ženichovo, že se již po šest týdnů zdržuje a bydlí v bydlišti nevěstině, jest spoluvinna nedostatkem ohlášek. 19 II 18, Rv II 21/18; G. H. 18: 167.

§§ 75., 76. obč. z. Manželství »per procurationem« uzavřené po úmrtí splnomocnitele jest neplatné, pokud se týče nicotné. Jest tu nedostatek slavnostního prohlášení, jenž tvoří překážku veřejného práva a jenž nutno z moci úřední vyšetřiti. 18 XII 17, Rv II 469/17; G. H. 18: 200.

§ 107. obč. z. Ohrožování podle §. 107. obč. z. (dem gefährdeten Teil) jest rozuměti v tom smyslu, že ohrožován byl právní statek, jehož porušení tvoří důvod rozvodu po rozumu §. 109. obč. z. 27 III 18, R II 100/18; G. H. 18: 199.

§ 109. obč. z. Věděla-li manželka, že již před vejitím ve sňatek její manžel byl vícekráte pro zločin trestán, není to rozhodné pro nárok na rozvod manželství z důvodu odsouzení manžela k těžkému žaláři pro zločin za manželství spáchaný. 26 VI 17, Rv I 268/17; Z. B. 18: 222.

— **a nař. min. spr. 9. XII. 97, ř. 283, § 6.** Podstata urážky po rozumu §. 109. obč. z. Přípustné jest, aby soud bez dotyčného návrhu přetřásal otázku, nemá-li se manželství z viny žalující strany rozvésti. 19 II 18, Rv II 65/18; G. H. 18: 139.

§ 138. obč. z. a §§ 204., 205. c. ř. s. Porovnání u soudu ujednané platí přes to, že obsahuje ustanovení, že rozsah závazku jedné strany závisí na šetření, jež soud později z moci úřední musí konati. 21 XI 16, Rv II 560/16; J. B. 18: 188.

§§ 141., 142. obč. z. Soudní příkaz, aby dítě bylo otci odevzdáno, nesprošťuje ho ještě od dalšího placení výživného, k němuž se smlouvou zavázal, matce dítě dále živící. 15 II 16, Rv 54/16; N. Z. 18: 90.

§ 142. obč. z. Po rozvedení manželství pěstěný styk otcův s dětmi jest právo ryze osobní, jež nemůže nikým jiným, tedy ani ne opatrovníkem, býti vykonáváno. 4 IX 17, R II 2051/17; P. 18: 125.

§ 158. obč. z. Opatrovník nepřítomného zajatce válečného není oprávněn popírati manželský původ dítěte z manželky zajatcovy zrozeného. 4 XII 17, Rv II 435/17; J. B. 18: 187.

— Podle tohoto ustanovení provede se důkaz i tehdy, prokáže-li manžel, že s matkou v kritické době tělesně neobcoval. Ocenění výpovědi matky jako svědkyně a výslech žalobce jest přípustné, jsou-li jinými důkazy podporovány. 19 III 18, Rv II 103/18; G. H. 18: 201.

§ 166. obč. z. Žalobu o zaplacení výživného na nemanželského otce bez majetku a neschopného výdělku (vojáka) dlužno pro tentokráte zamítnouti. 17 IV 17, Rv III 68/17; N. Z. 17: č. 24.

§§ 178., 269. obč. z. V zahájeném řízení proti manželskému otci na poskytování výživy není třeba k hájení práv dětí, jež mají býti vyživovány, ustanoviti opatrovníka. 30 V 17, R I 159/17; N. Z. 18: 114.

§§ 217., 251. a 252. obč. z., §§ 185., 203., odst. 2., a 219. nesp. pat. Sestře opatrovancově přísluší ve věcech této kurately se týkajících právo rekurovati. 16 I 17, R II 11/17; N. Z. 18: 90.

§ 364. obč. z. I když jest ve prospěch osoby nějaké v knize pozemkové poznamenána zápověď, aby vlastník nemovitost po dobu života oprávněné osoby této zastavil nebo zcizil, není poznámka ta na závadu právu vymáhajícího věřitele, aby mohl vésti na nemovitost tu exekuci k zajištění nebo k ukojení. 30 V 17, R II 134/17; P. 18: 126.

§ 608. obč. z. a § 92. č. 2. a 3. nesp. pat. O substituci fideikomisární po rozumu §. 608. obč. z. lze i tenkráte mluviti, když zůstavitel toliko pro případ, že by povolaný dědic o pozůstalosti ani mezi živými, ani na případ smrti nepořídil a že by nezanechal žádných tělesných potomků, poddědice povolal. V případě takovém nutno z moci úřední zříditi inventuru podle §. 92. č. 3. nesp. pat. a je-li poddědicem nadace, i podle §. 92. č. 2. nesp. pat., ač zůstavitel ustanoveného dědice osvobodil od jakéhokoliv zajištění. 19 IX 16, R I 276/16; off. 1784.

§§ 758., 674. obč. z. Jen předměty, jichž se vyžaduje k vedení manželské domácnosti a jiné věci po rozumu §. 674. obč. z. dlužno považovati za odkaz přednější. 31 X 16, R II 397/16; off. 1804.

§ 812. obč. z. Separační kurator nemá vlivu na sepsání inventáře a separaci jmění fideikomisního. 23 I 17, R II 12/17; N. Z. 18: č. 2.

§ 816. obč. z. Viz rozhod. při §§. 2., 164. a 174. nesp. pat.

§ 861. obč. z. a cís. nař. 22. XI. 15, ř. 343, § 132. Při životním pojištění připadá, nastane-li případ pojištění, bezprostředně nárok tento na obmyšlenou osobu. 22 I 18, Rv V 3/18; Z. B. 18: 237.

§§ 863., 904., 983., 1417. obč. z. Při solidárním závazku více osob za zápůjčku, již jen jedna z nich obdržela, a druhou byla zaplacena, má tato nárok na vrácení tohoto obnosu vůči osobě oné. 5 II 17, Rv I 179/17; Z. B. 18: 277.

§§ 878., 879. obč. z. a § 19. živn. řádu. Byla-li živnost hostinská propachtována a práva pachtovní vykonávána před schválením pachtu úřadem živnostenským, nemůže pachtýř odepříti platiti pachtovné odvolávaje se na to, že smlouva pachtovní bez schválení úřadu živnostenského netrvá po právu. 20 XI 17, Rv I 422/17; N. Z. 18: 106.

§§ 870. a 1447. obč. z. Viz rozhod. při čl. 355. obch. z. níže.

§ 879. obč. z. Výhrada jednostranné výpovědi ve prospěch divadelního podniku nepříčí se zásadně žádné normě donucovací práva služebního, upraveného novelou k obč. zákonu. — Stává se však nemravnou (§ 879. obč. z.) a úmluvou právně nezávaznou, je-li schopna přes účel ochrany sloužiti vykořistění hospodářského stavu hercova ředitelem divadla. 28 I 18, Rv I 518; N. Z. 18: 98; J. B. 18: 151.

— Viz rozhod. při §. 1271. obč. z. níže.

§§ 919., 1047., 1061. a 1154. obč. z. Plnění v prodlení není již plněním přesným a možno žalovati na plnění v penězích, ježto plnění in natura bylo by protiúčelné. 8 V 17, Rv II 174/17; P. 18: 93.

§ 932. a) obč. z. (§ 124. třetí nov. dílčí). Prodej zvířat, o něž se vede spor, lze nařídíti, jakmile důkaz znalecký (i k zajištění důkazu) byl proveden. 25 I 18, Rv I 19/18; J. B. 18: 163.

§§ 936., 957. a 1298. obč. z. Zavázal-li se speditér, že uschová schránku i s obsahem (vůz cirkusový), ručí, odvezl-li schránku tuto teprve po více měsících a dále ji odeslal, za ztrátu v ní chovaných věcí, neprokáže-li, že věci se už ztratily před tím, než schránku odvezl. 12 VI 17, Rv VI 82/17; Z. B. 18: 240.

§ 983. obč. z. Smlouva o zápůjčku předpokládá jako podstatný požadavek slib zaplacení. 29 I 18, Rv III 4/18; G. H. 18: 140.

§ 989. obč. z. Prosbu žalobní znějící na zaplacení obnosu v kovové měně cizozemské nutno pro nemožnost plnění zamítnouti. 2 X 17, R I 306/17; G. Z. 18, č. 7. a 8.

— Viz rozhod. při čl. 336. obch. z. níže.

§ 1047. obč. z. Viz rozhod. při §. 919. obč. z. výše.

§ 1051. obč. z. Viz rozhod. při čl. 354. obch. z. níže.

§ 1061. obč. z. Viz rozhod. při §. 919. obč. z. shora.

§ 1063. obč. z. Viz rozhod. při čl. 354. obch. z. níže.

§ 1154. obč. z. Viz rozhod. při §. 919. obč. z. shora.

§§ 1218. a 1221. obč. z. Ustanovení věna nemusí pozůstávati v jediném odevzdání nebo zajištění určitých předmětů majetkových, nýbrž i v poskytování periodicky se opětujících dávek. 30 V 17, R I 146/17; N. Z. 18: 122.

§ 1264. obč. z. a dvor. dekr. 4. V. 41, č. 531 sb. z. s. Utrpěla-li manželka jen částečnou újmu na schopnosti výdělkové, není to ještě důvodem slušnosti k výjimečnému poskytování slušné výživy manželce po rozumu dvor. dekr. ze dne 4. května 1841 č. 531. sb. z. s. — Změnily-li se poměry v neprospěch manželky, není překážky, aby opětovala tento zamítnutý návrh na poskytování slušné výživy. 30 V 17, Rv I 194/17; J. B. 18: 201.

§ 1271. (§§ 447., 448., 879.) obč. z. Účinek zástavního práva na kauci pro budoucí sázky: Přednostní pořadí před pozdějším zabavením kauce. 16 X 17, Rv I 320/17; Z. B. 18: 249.

—, **1272., 1351. obč. z.** Pojem a známky obchodu differenčního. O differenčním obchodu lze mluviti, nejde-li předem oběma smluvníkům o skutečné effektuování příkazu na koupi a prodej, nýbrž kde obě strany při zjednání obchodu jsou vůlí a úmyslem vedeni, že obchod ten nesplní a jen differenci vyrovnají, kde tedy právo a povinnost effektivního plnění jsou vyloučeny. — Akceptovaná směnka daná k úhradě dluhů z differenčních obchodů není žalovatelná. 27 XI 17, Rv II 445/17; Z. B. 18: 250.

§ 1295. obč. z., § 86. tr. ř. Ručení za následky vzešlé učiněním falešného oznámení četnictvu. 26 II 18, Rv II 58/18; J. B. 18: 212.

§ 1334. obč. z., § 240. c. ř. s. Zaslání účtu za konané práce nerovná se mimosoudní upomínce (§ 1334. obč. z.). — Podklad obrany věci již rozhodnuté (§ 240. c. ř. s.). — Prodlení v placení u pohledávky expensní advokátovy počíná, nebylo-li jinak umluveno, teprve soudním ustanovením. 12 III 18, Rv II 120/18; G. H. 18: 215.

§ 1431. obč. z. Condictio indebiti podmíněna jest průkazem omylu. 13 XI 17, Rv I 427/17; Z. B. 18: 247.

Ručení dráhy (zák. 5. III. 69, ř. 27), §§ 1. a 2., § 1304. obč. z. Poranění osoby koleje na nádraží přecházející přijíždějícím strojem jest událostí v provozu. — Dráha ručí za úraz, jenž byl umožněn tím, že zřízenci nádražní nedbali daných předpisů. — Rozdělení škody v poměru velikosti zavinění dráhy a spoluviny poškozeného. 11 XII 17, Rv VI 156/17; Z. B. 18: 252.

— **a §§ 1325.—1327. obč. z.** Při vyměřování bolestného dlužno vziti zřetel na pociťování bolestí, druh jejich, postavení poraněného co do povolání a ve společnosti, jakož i na menší hodnotu peněz. — Předpoklady pro nárok na náhradu za poškození věcí při úrazu železničním. 28 XII 17, Rv VI 166/1; Z. B. 18: 255.

— Pojem události v provozu. Zřízencům nádražním rovnají se i vojáci zásobovacího sboru, zaměstnaní na nádraží při vojenském skladišti (§ 96. cís. nař. ze dne 16. listopadu 1851 č. 1. ex 1852), překročují-li koleje z rozkazu představeného. 5 III 18, Rv II 94/18; G. H. 18: 200.

Zák. k ochraně nájemců (cís. nař. 26 I. 17, ř. 34), § 7. Ustanovení §. 7., odst. 2. č. 5. zákona tohoto nelze použíti, záleží-li vlastní potřeba pronajímatelova v tom, že chce přikázati domovníkovi jiný byt. V §. 7. č. 5. zák. k ochr. náj. jest stanoven jen jediný důvod výpovědi. Předvídatelná škoda pronajímatelova sama o sobě nemůže býti považována za důležitý důvod výpovědi; k tomuto předpokladu musí ještě další důvod, vlastní potřeby, přistoupiti. 5 II 18, Rv III 18/18; G. H. 18: 131.

Zák. 27. IV. 87, ř. 41, §§ 6., 17. O členech pensijního ústavu pro úředníky a podúředníky a ústavu provisijního pro sluhy a výpomocné zřízence rak. drah státních platí ohledně vyměření zaopatření vdov a sirotků ustanovení §. 6., pokud se týče §. 17. cit. zákona. Plenis. usnes. 28 XII 17, praes. 704/17; **kn. jud. č. 252;** off. 1806.

Z práva směnečného, obchodního, společenstevního atd.

Směn. řád. Čl. 77. Tříletá lhůta promlčecí čl. 77. sm. ř. byla prodloužena o ony dny, o které byly soukromoprávní pohledávky před 1. srpnem 1914 povstavší nařízeními o poshovění poshověny. 26 II 18, Rv II 79/18; G. H. 18: 155.

Čl. 212., 214. obch. z. Ohlášení změny stanov k zarejstříkování u soudu závodu odštěpného musí se státi za týchž modalit, jak u soudu závodu hlavního. Soud závodu odštěpného má samostatně zkoumati podklady vkladu. 20 XI 17, R II 315/17; Z. B. 18: 258.

Čl. 238. obch. z. Valná hromada akciové společnosti není oprávněna ani tenkráte učiniti uchylující se usnesení od vyhlášeného denního pořádku (zvýšení akciového kapitálu), i když správní rada a všichni ve valné hro-

madě přítomní akcionáři souhlasí s tímto uchýlením. 18 XII 17, R I 324/17; G. H. 18: 215.

Čl. 336. obch. z., §§ 906., 989. obč. z., § 12. ex. ř. Význam závazku platiti určitou sumu ve zlatých mincích měny cizozemské: Plniti lze i ekvivalentním penízem měny tuzemské; žalobu na placení oněmi mincemi zlatými dlužno zamítnouti, není-li žalovanému volba vyhražena. 2 X 17, Rv I 306/17; Z. B. 18: 259.

Čl. 339. obch. z. Při koupi na ohledanou nelze žádati náhradu škody pro nesplnění. 17 X 17, Rv I 364/17; Z. B. 18: 260.

Čl. 343., 354. obch. z. Poslal-li prodavatel zboží přes to, že kupec prohlásil, že nepřijme zboží objednané, drahou a bylo-li zboží toto úředně na dráze prodáno, jelikož kupec odepřel je přijmouti, nelze to považovati za prodej svépomocný po rozumu čl. 343., 354. obch. z.; prodavatel jest oprávněn požadovati od kupce trhovou cenu po srážce dosaženého útržku za zboží úředně drahou prodané. 3 I 18, Rv I 522/17; J. B. 18: 178.

Čl. 347., 349. obch. z. Prodavatel, jenž svou povinnost vědomě porušuje a zamýšlí, aby kupitele klamal, nemá nároku na zvýšenou ochranu. čl. 347., 349. obch. z. 18 IX 17, R II 257/17; G. H. 18: 166.

Čl. 354. obch. z. Při počítání nároku na náhradu škody pro nesplnění smlouvy za války nesmí se použíti norem čl. 354.—357. obch. z., nýbrž oněch §. 6. min. nař. ze dne 18. června 1916 č. 186. ř. z., týkajících se předmětů denní potřeby, dle něhož škoda ta pozůstává v ušlém slušném výdělku občanském. 3 I 17, R V 621/16; N. Z. 18, č. 7.

— **278., 323., 342., 355. obch. z. a §§ 1052., 1063. obč. z.** Úmluva »platiti na fakturu nebo při obdržení faktury« zavazuje kupce zaplatiti cenu trhovou ještě před tím, než obdržel zboží. Nevyhoví-li tomuto závazku, vstupuje do zaviněného prodlení, následkem kteréhož sprošťuje prodavatele povinnosti, aby dodal zboží a kupci se odnímá zákonná půda k nároku na náhradu škody. Aby návrh na změnu byl účinný, musí býti druhou stranou výslovně přijat. 4 XII 17, Rv II 449/17; G. H. 18: 115.

— **355. obch. z.** Poměr nároku na náhradu škody vůči prodavateli pro nesplnění k právu odstoupiti od smlouvy: Přípustné jest žádati zpět trhovou cenu po koupi úhradní za nižší cenu přes to, že bylo pohroženo nárokem na náhradu škody. 6 XI 17, Rv I 425/17; Z. B. 18: 264.

Čl. 354.—357. obch. z. a min. nař. 18. V. 16, ř. 186, § 6. Nárok kupcův na interesse pro nesplnění: Rozdíl v ceně, žádal-li plnění kupec teprve, když ceny enormně vstoupily, není směrodatný. 3 I 17, Rv 61/17; Z. B. 17: 263.

Čl. 355. obch. z. a §§ 878., 1447. obč. z. I když císařská nařízení, jimiž smlouvy trhové a dodávací ohledně určitého zboží, pokud smlouvy ještě nebyly splněny, byla zrušena, nedotkla se nároku pro nesplnění, nemůže tento nárok, povstal-li před platností nařízení, pozůstávati z náhrady abstraktní škody. Změla-li prosba žalobní na dodání zboží, jest právo volební kupcovo úplně zkonsumováno a nemůže kupec více místo plnění žádati náhradu škody pro nesplnění. 22 V 17, Rv I 153/17; J. B. 18: 140.

— **a nař. 13. IV. 16, ř. 100.** Přišel-li prodavatel před platností tohoto nařízení s odevzdáním věci do prodlení, nejsou nároky kupcovy pro nesplnění mu příslušející tímto nařízením dotčeny, pokud nežádal dodatečného splnění. 28 XII 17, Rv III 166/17; J. B. 18: 164.

Zák. o společenstvech (9. IV. 73, ř. 70), § 76. Vůči společenstvu s obmezeným ruč. v likvidaci vedená exekuce zabavením obnosů, jimiž jednotliví společníci ručí, jest nepřípustná. 27 III 18, R II 99/18; G. H. 18: 202.

Zák. o společnostech s obm. ruč. (6. III. 06, ř. 58), § 4. Odvolání oprávnění jednatelského uděleného ve smlouvě společnosti s obm. ruč. z důležitých důvodů tam uvedených není změnou smlouvy a nepotřebuje proto osvědčení notářem. 12 IX 16, Rv I 304/16; off. 1803.

— **§§ 4., odst. 3., 35. č. 7.** Intervenující firmanti akciové společnosti

musí při zakládání společnosti s obm. ruč. předložiti plnou moc na toto jednání znějící (§ 1008. obč. z.). 27 III 18, R II 107/18; J. B. 18: 214.

— **§§ 18., odst. 2., 19., 21., odst. 1.** Kolektivně jednající jednatel společnosti s obmez. ruč. nemůže, nezajistil-li si dříve nebo později souhlasu ostatních jednatelů kolektivních, aby obchod dojednal, společnost svým jednáním zavázati. 5 II 18, Rv II 38/18; G. H. 18: 166.

Z řízení sporného a exekučního.

§ 45. j. n. Ustanovení §. 45. j. n. dlužno užíti i tehdy, když nikoliv soud procesní, nýbrž soud druhé instance k námitce u obecního soudu okresního, že věcně příslušný jest soud okresní pro věci obchodní, uznal příslušnost dovolávaného soudu okresního. Revisní rekurs do usnesení soudu rekursního je nepřípustný a má jej již soud prvé stolice odmítnouti. 28 XII 17, R II 336/1; P. 18: 97.

§ 56., odst. 2. j. n. Při žalobách na prodej zadržených předmětů (čl. 315. obch. z.) jest pro předmětnou příslušnost soudu směrodatné ocenění sporného předmětu v žalobě. 19 IX 16, R IV 150/16; off. 1785.

Čl. IV. č. 5. zák. uvoz. k c. ř. s. a nař. min. spr. 8. VI. 57, ř. 114. Ustanovení §§. 514.—528. c. ř. s. jsou pro všechny případné rekursy (na př. svědků i znalců) v řízení proti pokoutnictví směrodatná. 31 X 16, R VII 51/16; off. 1805.

§ 1. c. ř. s. a čl. IX. uvoz. zák. k j. n. Rumunský stát jest schopen před tuzemskými soudy vystupovati jako strana. Cizozemský stát podléhá jako nositel práv majetkových, jež vyplývají z titulu práva občanského, tuzemské pravomoci. 5 II 18, Rv I 14/18; G. H. 18: 111.

§ 235. c. ř. s. Přípustnost eventuální prosby žalobní: požadovati interesse místo dodávky jest přípustná změna žaloby. 22 I 17, R II 15/17; J. B. 18: 202.

§ 391. c. ř. s. Samostatnému usnesení, jímž návrh na vydání dílčího rozsudku byl zamítnut, lze rekursem odporovati. — Soudce při rozhodnutí o tomto návrhu volně uvažuje má jen zkoumati, zda lze vydáním rozsudku dílčího dosíci zákonného účele urychlení vyřízení právní záležitosti. 28 XI 16, R I 354/16; off. 1802.

§ 502., odst. 3. c. ř. s. Revise do rozsudku, jímž bylo potvrzeno rozhodnutí, že vzájemné pohledávky, jež dohromady více, samy o sobě však méně než 1000 K činí a ani ve skutkové, ani v právní souvislosti nejsou, k vzájemnému vyrovnání se nehodí, není přípustná. 5 II 17, Rv I 179/17; Z. B. 18: 277.

§ 503. č. 2. c. ř. s. Příspěvek k ustanovení tomuto. Ocenění důkazů nelze se dovolávati jako důvodu revisního. 27 XI 17, Rv II 442/17; P. 18: 93.

§ 530. c. ř. s. Předpoklady pro žalobu na obnovu pro nově nalezené důkazy. 22 I 18, Rv II 13/18; J. B. 18: 166.

§ 577. c. ř. s. Ztratila-li se smlouva rozhodčí, odpadá tím i příslušnost soudu rozhodčího. 29 VIII 16, R IV 121/16; Z. B. 18: 281.

Nař. min. 28. XII. 16, ř. 422, § 6. a). Soukromoprávní pohledávky na mobilisované osoby vojenské po dobu konání služby a ještě tři měsíce po vrácení se jich do občanského poměru jsou poshověny. 13 XI 17, Rv I 428/17; Z. B. 18: 275.

§§ 1. č. 1., 79., 80., odst. 2. ex. ř. a min. nař. 21. XII. 99, ř. 253. Prozatímné opatření tvoří po rozumu §. 1. č. 1. ex. ř.; i základem prozatímného opatření v Německu vydaného může býti v Rakousku exekuce povolena. 22 I 18, R II 16/18; G. H. 18: 115; Z. B. 18: 281.

§ 1. ex. ř. Výroky rozhodčích musí ve všech případech vykazovati všemi rozhodčími podepsané potvrzení o pravomoci a vykonatelnosti výroku, aby mohly býti za titul exekuční považovány. 12 III 18, R V 48/18; J. B. 18: 202.

§ 47. ex. ř. Nařídíti, aby vykonána byla přísaha vyjevovací podle §. 47. ex. ř., jest přípustné, byla-li exekuce na plnění zastupitelných věcí bez výsledku. 11 XII 17, R I 309/17; J. B. 18: 200.

§§ 138. č. 4., 6., 18. č. 1. ex. ř. Okresní soud v sídle soudu sborového jest příslušný (a nikoliv soud sborový) povoliti nucenou dražbu nemovitosti ve veřejných knihách sborového soudu zapsané, i když sborový soud provedl nucené zřízení práva zástavního. 12 II 18, R II 36/18; G. H. 18: 179.

§ 222. ex. ř. Dlužník není oprávněn učiniti návrh, aby zjištěn byl náhradní nárok po rozumu §. 222. ex. ř., odst. 4. — Z moci úřední nelze použíti ustanovení §. 222., odst. 4. ex. ř., nýbrž jedině na návrh pozdějšího oprávněného, učiněný před vydáním usnesení rozvrhového. 28 XII 16, R III 166/16; off. 1808.

§ 285. ex. ř. Opomenutí přihlášky nároků zástavního věřitele ve lhůtě §. 285. posl. odst. ex. ř. ustanovené má za následek ztrátu nároku na ukojení z nejvyššího podání i tenkráte, když po rozvrhu zbyla hyperocha. 31 X 16, R VI 121/16; off. 1801.

§ 354. ex. ř. a § 19. nesp. pat. Přivedení dítěte již 16letého od jednoho rodiče k druhému nelze exekucí po rozumu §. 354. ex. ř. vynutiti. Exekuce i podle §. 19. nesp. pat. může býti povolena. 15 I 18, R I 6/18; N. Z. 18: 139.

§ 379. ex. ř. Exekuce zabavením nároku příslušejícího dlužníku jako dědici pozůstalostnímu vůči pozůstalosti na vydání svého času naň připadající kvoty dědické není před odevzdáním pozůstalosti přípustná. 28 VIII 17, R VI 74/17; N. Z. 18, č. 5.

Odhadní řád (nař. min. 25. VII. 97, ř. 175), §§ 30., odst. 2. lit. c, 31., a § 272. nesp. pat. Předpisů odhadního řádu užíti dlužno i v řízení nesporném, jde-li o soudní odhad nemovitostí do pozůstalosti patřících. 12 IX 16, R II 314/16; P. 18: 127.

Adv. ř. § 9. Příčí se povinnosti stavovské advokáta, žádá-li, byv ustanoven z moci úřední za obhájce před vojenským soudem, zálohu na útraty od obžalovaného. 15 V 17, Ds II 1/17; J. B. 17, č. 45.

— Opustí-li advokát na tři týdny své sídlo neustanoviv schopného zástupce, porušuje tím povinnost svého povolání. ?, Ds IV 5/17; J. B. 17, č. 45.

— Soudce, jemuž při rozvrhu prací nebylo samostatné vedení soudního oddělení přiděleno, neztrácí tím uděleného jednou oprávnění vykonávati pravomoc jako soudce ojedinělý. Advokát, jenž jak zástupce strany při jednání takovém soudcem prováděném tvrdí, že rozhodující soudce není oprávněn vykonávati pravomoc a namítá zmatečnost řízení, porušuje tím povinnosti svého povolání a jedná na úkor cti a vážnosti svého stavu. 26 VI 17, Ds V 13/17; G. H. 17, č. 36/37.

— Spoluúčinkuje-li advokát při ujednání pochybného smíru, porušuje tím povinnosti svého povolání. 15 IX 17, Ds V 11/17; G. H. 17, č. 45.

— Advokát, který převzav zastupování se tohoto za soudního jednání z osobních důvodů vzdá a tím stranu ohrožuje, porušuje povinnosti svého povolání. 11 XII 17, Ds I 24/17; J. B. 18, č. 8.

— **10., 11.** Podáním rekursu do soudního usnesení za osobu bez jejího splnomocnění porušuje advokát povinnosti svého stavu. 10 I 18, Ds IV 32/17; G. H. 18: 190.

— **§ 10.** Udělením rady protivné straně porušuje advokát povinnosti svého povolání. Advokát není povinen podati za svou stranu opravný prostředek, jenž jest dle jeho mínění bezvýsledný. 29 XII 17, Ds IV 27/17; ?, G. H. 18: 80.

— Složí-li advokát zastupování v líčení porotním způsobem demonstrativním, porušuje tím povinnosti svého stavu. 5 I 18, Ds IV 34/17; G. H. 18: 189.

Z řízení nesporného, knihovního, konkursního atd.

§§ 1., 2. nesp. pat. a §§ 1., 7. ex. ř. Rozsudek o rozvodu není exekučním titulem proti manželce, aby byla ze společného bytu odstraněna; nutno tu, aby se dříve vymohl příkaz na vyklizení bytu v řízení nesporném. 28 XII 17, R I 425/17; Z. B. 18: 264.

§ 2. nesp. pat. a § 28. (2.) cís. nař. 15. IX. 15, ř. 278. Povolení soudu pozůstalostního, aby suma pojištěná byla vydána, závisí podle §. 28. (2.) cís. nař. ze dne 15. září 1915 č. 278. ř. z. jen tehdy na nepochybné příslušnosti sumy této do pozůstalostního jmění, když příkaz vydávací se opírá o tvrzení této příslušnosti. Jinak má soud pozůstalostní při tomto povolení hleděti na ustanovení §. 2. nesp. pat. 20 XI 17, R I 286/17; Z. B. 18: 272; N. Z. 18, č. 5.

§§ 2., 164., 174. nesp. pat. a § 816. obč. z. Postavení vykonavatele testamentu v řízení pozůstalostním; pozůstalostní soudce jest výlučně povolán, aby rozhodl o jeho legitimaci, dědici popřené, spoluúčinkovati v řízení pozůstalostním. 11 V 15, R V 39/15; Z. B. 18: 271.

§ 2. č. 7. nesp. pat. Jsou-li tu předpoklady §. 2. č. 7. nesp. pat., přísluší spory o výživné mezi manželským otcem a dětmi na řádný pořad práva. 8 I 17, R I 3/18; N. Z. 18: 122.

§ 14. nesp. pat. Opozděný rekurs v řízení nesporném. Jest pro běh lhůty k podání opravného prostředku bez významu, neuvědomil-li zástupce svou stranu o rozhodnutí druhé stolice. 5 II 18, R I 26/18; N. Z. 18: 90.

§ 19. nesp. pat. Viz rozhod. při §. 354. ex. ř. shora.

§§ 75., 122.—125. nesp. pat. Jak se dlužno zachovati soudu pozůstalostnímu, jsou-li tu pochybnosti, dlužno-li považovati poslední vůli za testament nebo kodicil? 22 II 16, R V 39/16; Z. B. 18: 271.

§ 34., odst. 2. kn. z. Záznam výmazu opětujících se dávek není před uplynutím tříleté lhůty § 34., odst. 2. kn. z., přípustný. (Rozhod. vrch. soudu zem. v Praze 21 XI 17, R IV 233/17; N. Z. 18: 114.)

§ 81. kn. z. a § 89. zák. o org. s. Ustanovení §. 81. kn. z., že dny poštovní dopravy se nevpočítávají do lhůty rekursní, bylo §. 89. zák. o organisaci soudní zrušeno. 31 VII 17, R I 209/17; N. Z. 18, č. 7; Z. B. 18: 275.

Not. řád. § 119. Notáři přísluší právo rekursu do zařízení sborového soudu prvé stolice, jímž mu byl substitut ustanoven. 30 V 16, R VIII 19/16; N. Z. 17, č. 40.

— **§ 137., odst. 2.** I onemocnělému, substituovanému notáři jest třeba dovolené, má-li se za příčinou léčení z úředního sídla svého vzdáliti na dobu delší tří dnů. 4 III 18, Ds V 10/17; N. Z. 18: 138.

Zák. 10. V. 09, ř. 77, a nař. min. spr. 15. XII. 09, ř. 201. Převésti substituční jmění v uschování soudního úřadu depositního se nalézající z moci úřední do správy zemské banky jest přípustné. 3 I 18, R II 351/17; N. Z. 18: 131.

Obchodní dozor. Vznesení odvolání osobou pod obchodním dozorem jsoucí tvoří právní jednání po rozumu §§. 6., 13. č. 1. cís. nař. ze dne 17. září 1914 č. 247. ř. z., pokud se týče ze dne 17. prosince 1915 č. 373. ř. z. 12 II 18, R II 44/18; G. H. 18: 155.

— K dobytí útrat, jež byly přisouzeny při zamítnutí odvolání podaného za obchodního dozoru, nutno exekuci k ukojení povoliti. 12 II 18, R II 44/18; G. B. 18: 213.

Ve věcech trestních.

Z trestního práva hmotného.

Čl. IX. vyhl. pat. k tr. zák. Viz rozhod. při cís. nař. 11 VI 16, ř. 176, § 32. č. 3. níže.

§§ 173., 174. II. a) tr. z. Vliv mimořádných poměrů válkou způsobených na cenu ukradené věci (§ 173. tr. z.). Krádež spáchaná ve společnosti (§ 174. tr. z.) za spolupůsobení blbce. 14 VI 17, Kr II 99/17; off. 4429.

§ 175. I. b) tr. z. Aby o zločinu krádeže na předmětech v §. 85. e) tr. z. jmenovaných mohla býti řeč, vyžaduje se, aby krádež ta mohla míti vliv na bezpečnost provozu dráhy. 21 IV 17, Kr III 29/17; off. 4406. (Uveřejněno v minulém ročníku, str. 229.)

§ 181. tr. z. Zpronevěra podle ustanovení tohoto na penězích ústavních, svěřených úředníku zemského na život pojišťovacího ústavu v markrabství moravském. Kdy lze mluviti o svěření moci veřejného úřadu? 21 IX 17, Kr III 73/17; off. 4441.

§ 199. c) tr. z. Není to pouze klamáním při vážení, nýbrž podvodem dle §. 199. lit. c) tr. z., bylo-li na místě na zboží tajně připevněno závaží. 11 VI 17, Kr I 71/17; off. 4436.

— **d) tr. z.** Falšování úředně vydaného potvrzení na mletí v částech úřadem neověřených (potvrzení mlynáře o převzetí obilí a odevzdání mouky) nespadá pod §. 199. d) tr. z.; může však, jsou-li tu ostatní předpoklady podvodu, zakládati přestupek podle §. 461. tr. z. 28 IX 17, Kr I 109/17; off. 4443.

§§ 229. h) a 531. b) tr. z. Povinnost k náhradě podle §§. 229. b) a 531. b) tr. z. nevylučuje zapravení bolestného (§ 1325. obč. z.). 25 IX 17, Kr IV 214/17; off. 4442.

§ 305. tr. z. K použití tohoto ustanovení. Vykládání ústního vyjádření dle zamýšleného smyslu slov. Nevyžaduje se, aby při vychvalování neposlouchání nařízení úředních byl tu úmysl, aby tato byla zlehčována. 14 VI 17, Kr III 69/17; J. B. 18: 202; off. 4430.

§ 482. tr. z. K nezbytným potřebám denního života v §. 482. tr. z. zmíněným nepřísluší toliko potraviny, nýbrž i palivo potřebné k denní přípravě pokrmů a k otápění bytu v zimě. 12 II 18, Kr II 33/18; G. H. 18: 191.

§ 486. č. 2. tr. z. Předlužení neznamená ještě insolvenci. 18 IX 17, Kr II 234/17; P. 18: 128.

§ 516. tr. z. Skutková podstata přestupku §. 516. tr. z. nezakládá se tím, že smilný čin teprve napotomně ve známost byl uveden a veřejné pohoršení způsobil. 19 II 18, Kr VI 14/18; G. H. 168.

§ 523. tr. z. Přestupku tohoto se také dopouští, kdo jsa úplně zpit činí výroky bohu se rouhající. (§ 122. a. tr. z.) 31 III 17, Kr IX 22/17; off. 4409.

§ 530. tr. z. Soukromá obžaloba trestní musí ve lhůtě §. 530. tr z. u trestního soudu podána býti, podání její u státního zastupitelství nestačí. Na uhasnutí práva žalobního bere kasační soud podle §. 290. tr. ř. zřetel. 20 X 17, Kr II 173/17; off. 4448.

Cís. nař. 25. VII. 14 č. 155., § 4. č. 1. a § 5. tr. z. Majitel obchodu neodveda zásoby kovů, na něž správa vojenská činí nároky, dopouští se přečinu zmíněného nař. cís. Obchodvedoucí zodpovídá se pak podle §. 5. tr. z. jako spoluvinník. 16 IV 17, Kr I 436/16; off. 4404.

Předražování (cís. nař. 7. VIII. 15, ř. 228). § 12. č. 1. K vymezení tohoto ustanovení: Jedině přestoupení zákazu vyvážení (podloudným obchodem s vejci) nerovná se ještě porušení povinnosti dodávky. 17 IV 17, Kr IV 67/17; off. 4410.

— **§ 14. č. 1.** Komisionář, jenž po vstupu do obchodu, jako prodavatel samostatný, od komitentů zřejmě nemírnou cenu žádá, jest trestný. Přípustný výdělek? 11 V 17, Kr II 36/17; off. 4408.

— **§ 17. č. 2. (cís. nař. 21. VIII. 16, ř. 261, § 21. č. 2.).** Skalice modrá jest nezbytným předmětem potřeby. 15 VI 17, Kr I 156/17; off. 4433.

— Nikoliv nezbytnost předmětů potřeby pro kupce, nýbrž všeobecná nezbytnost k ukojení nutných potřeb života obyvatelstva jest směrodatná. 5 X 17, Kr III 97/17; off. 4445.

Cís. nař. 21. VIII. 16, ř. 261, § 19. Podávání na vyvolací cenu při dražbách nespadá pod toto ustanovení. Vydražení dřeva jako paliva v továrně nestalo se k dalšímu zcizení, i když otápění slouží k výrobě zboží. 16 X 17, Kr II 275/17; 4446.

— **§ 19.** Předseda společenstva mlékařského, jenž podle stanov přijímá mléko, jež odevzdáno býti má, odběrateli dle smlouvy dodává a kupní cenu dle poměru odevzdaného mléka společníkům rozděluje, nedopouští se předražování po rozumu zmíněného ustanovení pro nedostatek »nákupu«. 2 X 17, Kr III 141/17; off. 4444.

— **§ 18.** Drahým nákupem podmíněné zvýšení nákladů výrobních nezakládá předražování. 16 X 17, Kr I 389/17; off. 4447.

— **§ 18. č. 2.** Náhražky lze jen tehdy považovati za nezbytné předměty potřeby, mají-li takové vlastnosti, pro které jich lze podobným způsobem používati jako nezbytných předmětů potřeby, jež jimi nahraženy býti mají. 25 VII 17, Kr I 119/17; off. 4450.

Cís. nař. 11. VI. 16, ř. 176, § 32. č. 2. ev. č. 3. Měli-li se pachatelé za oprávněny k prodeji, pokud se týče ke koupi obilí, jelikož bylo určeno pro domácnost, nedopouštějí se přestupku po rozumu §. 32. č. 2., pokud se týče č. 3. cit. nař. cís., nýbrž jednají proti ustanovení §. 35. tohoto nařízení, což podléhá potrestání úřadem politickým. 30 V 17, Kr II 128/17; off. 4405.

— Nastoupil-li po vynesení rozsudku osvobozujícího, jemuž odvoláním se odporuje, nový zákon v platnost, musí odvolací soud nového zákona použíti (čl. IX. vyhl. pat. k tr. z.). Následkem toho bylo nepřípustné odsouditi podle §. 32. č. 3. cís. nař. ze dne 11. června 1916 č. 176. ř. z., nýbrž bylo věc pro přestupek §. 33. č. 1. cís. nař. ze dne 26. května 1917 č. 235. ř. z. politickému úřadu odstoupiti. 9 X 17, Kr I 390/17; off. 4449.

Zák. o lichvě (nař. 12. X. 14, ř. 275, a zák. 28. V. 81, ř. 47). Opomenutí zažalování lichvářské pohledávky nehledíc na neplacení úroků, není prodloužením úvěru podle §. 2. č. 1. nařízení ze dne 12. října 1914 č. 275. ř. z. — Spáchanou lichvu na dlužníkovi při poskytování úvěru ještě před platností tohoto nařízení dlužno podle zákona o lichvě ze dne 28. května 1881 č. 47. ř. z. posuzovati. — Nepodalo-li státní zastupitelství zmateční stížnosti, že zamítnut byl výrok o vině v tomto směru, nevadí to, aby byla věc zpět poukázána prvé stolici k novému projednání a rozhodnutí, byl-li výrok o vině na zmateční stížnost obžalovaného pro spáchanou lichvu na dlužníkovi prodloužením úvěru zrušen. 31 V 17, Kr III 32/17; off. 4435.

Z řízení trestního.

§ 281. tr. ř. a zákl. zák. stát. 21. XII. 67, ř. 141, § 14. Soudům nepřísluší, aby na základě §. 14. zákl. zák. stát. ze dne 21. prosince 1867 č. 141. ř. z. zkoumali vydaná nařízení císařská na jich zákonitost. Zbavení právní moci císařského nařízení o zastavení soudů porotních usnesením poslanecké sněmovny ze dne 6. července 1917 nepůsobí zpětně na rozsudky výjimečných soudů před tím vydané. Odporování takovým rozsudkům z důvodu zmatečnosti §. 281. č. 1. tr. ř. není přípustné. 2 IX 17, Kr III 115/17; off. 4439.

Správní soud.

Pensijní pojištění. Drahotní přídavek válečný nelze počítati k ročním požitkům osoby pensijním pojištěním povinné ve smyslu §. 3. novely k zákonu o pensijním pojištění. 19 X 17, č. 26.605; Spr. obz. 18: 74; J. B. 18: 139.

Zák. 14. IX. 13, ř. 67, § 36. lit. d). Dle §. 36. lit. d) zákona epidemického jest povinna státní pokladna hraditi výlohy všech opatření, jež má na mysli § 17. tohoto zákona, tedy také výlohy spojené s ošetřováním osob nákazou podezřelých, isolovaných ve zvláštních místnostech. 2 VII 17, č. 18.593; Spr. obz. 18: 71.

Řízení. Činnost porodní báby dlužno pokládati za živnost ve smyslu §. 30. tr. z.; odnětí oprávnění provozovati praxi babickou, přisouzené politickým úřadem pro odsouzení trestním soudem, jest aktem správním a nikoliv následkem odsouzení mocí zákona samo o sobě nastupujícím. 19 XII 17, č. 31.377; Spr. obz. 18: 117.

Ochranný úřad nájemní. Do rozhodnutí ochranných úřadů nájemních jest přípustný pořad stížnosti na správní soud. — Úřadům nájemním nepřísluší se zabývati rozhodnutími o závazcích civilně-právních. 18 II 18, č. 2636; G. H. 18: 179

Poplatky. Zapraviti poplatek z rozsudku II. a III. stolice, kterýmž odvolání a revise jedné strany sporné bylo zamítnuto, jest i tehdy, když nebyl výrok o útratách učiněn proto, že druhá strana se na řízení opravném vůbec nesúčastnila, strana, opravný prostředek podávající, sama povinna. 6 XI 17, č. 24.402; Jud. Suppl. II, č. 3: 111.

— Ustanovuje-li se odměna za dodávání elektrického osvětlování a parní síly a obstarávání otápění parou dle množství dodané páry, elektrického světla a parní síly, není to smlouva nájemní, nýbrž trhová a to i tehdy, když potřebný personál k provozu podniku z větší části dodává sám dobyvatel síly parní i světelné. 7 XI 17, č. 28.323; Jud. Suppl. II, č. 3: 111.

— Byly-li o zcizení celého podniku list závěrečný a list navzájem vyměněny, přísluší podmínečné osvobození od poplatku toliko závěrečnému listu prodavatelovu, nikoli však také onomu navzájem, nabyvatelovu. 7 XI 17, č. 28.323; Jud. Suppl. II, č. 3: 111.

— Při výživném, jež po určitých obdobích vstoupá, dlužno vzíti za hodnotu sporu desateronásobný průměr roční. 27 XI 17, č. 29.803; Jud. Suppl. II, č. 3: 112.

— Zajistí-li otec své dceři za příčinou jejího provdání k ulehčení nákladů s manželstvím spojených rentu, podléhá příspěvek tento poplatku z darování. 5 XII 17, č. 30.550; Jud. Suppl. II, č. 4: 180.

— Byl-li v podání s návrhem na zájem movitostí současně i návrh na jich prodej spojen, dlužno vedlo jednoduchého poplatku ještě příplatek podle poznámky 3. k tar pol. 1. novely poplatkové zapraviti. Byl-li doplatek tento teprve při vydání ediktu vyžádán, nelze v tom shledávati porušení práv stran (tar. pol. 43). 28 XII 17, č. 30.951; Jud. Suppl. II, č. 4: 182.

— Nabízí-li se žalobce v žalobě, že místo věci, na niž nárok činí, přijme určitý peníz, nebo klade-li alternativní prosbu, aby mu byla přiznána suma peněz, jest tento peníz vzíti za základ při vyměřování rozsudečného (tar. pol. 103). Plen. usnes. ? I 18, č. 31.483 ex 17; Jud. Suppl. II, č. 4: 182.

Říšský soud.

Ručení státu. Z provádění stavebního řádu jako záležitosti veřejné nemůže pro nedostatek zákona o ručení státu za škody, které ve veřejnoprávních záležitostech povstaly zaviněním úředníka administrativního, takové ručení žalobou před říšským soudem s úspěchem býti uplatňováno. 9 X 17, č. 389; Jud. Suppl. II, č. 4: 105.

Věstník Jednoty.

Dne 11. dubna 1918 byla výborová schůze Právnické Jednoty moravské v Brně.

Pokladník, r. z. s. p. Josef Purcner podal referát o tom, jakého finančního nákladu vyžadovalo by vydávání spolkového časopisu, kdyby byl změněn dle návrhů p. prof. Dra. Weyra. Výbor vzal zprávu p. pokladníka na vědomí a přiklonil se k názoru páně referentovu, že by totiž spolek byl těžce finančně zatížen, kdyby časopis měl vycházeti o více tisko-

vých arších, než-li dosud. Jinak však schválil druhý návrh p. prof. Weyra, pro jehož přijetí se jmenovitě p. pokladník vyslovil, aby totiž byl časopis tištěn menšími tiskařskými typy. Tím se získá značně volné tiskové prostory.

Ve smyslu svého dřívějšího usnesení vyhradil výbor další usnesení stran ostatních bodů navrhované změny časopisu mimořádné valné hromadě. — Při tom byl vzat na vědomí obsah dopisu p. dvor. rady Karla Fliedra. V něm p. pisatel upozorňuje na dnešní tiskově-technické a finanční obtíže, pro něž změnu dosavadního časopisu neodporučuje. Kromě toho poukazuje p. pisatel též na nedostatek literárních přispívatelů, bude-li časopis obsahově zvětšen. — Výbor se usnesl, aby bylo celé znění dopisu p. dvor. rady Fliedra sděleno mimořádné valné hromadě.

Tato se konala bezprostředně po uvedené výborové schůzi a to v místnosti Čtenářského spolku v Besedním domě v Brně.

Zahájil ji za omluvené nepřítomnosti p. starosty a I. místostarosty spolku r. z. s. p. Otokar Heydušek, jakožto druhý místostarošta.

Po zahájení valné hromady a po sdělení jejího účelu uděleno slovo p. prof. Dru. Weyrovi, aby znázornil navrhovanou změnu časopisu. — Prof. Weyr zdůvodnil, proč je nejen vhodna, nýbrž i nutna a současně možna změna Zpráv Právnické Jednoty. Na to pak naznačil, v čem by změna časopisu tkvěla. (Hlavní důvody prof. Weyra, jakož i podstata jím navrhovaného rázu, jak ji má spolkový časopis nyní míti, jsou obsaženy na počátku tohoto čísla: »Úvodem«.)

Na to r. z. s. p. Purcner jakožto pokladník spolku zpravil valnou hromadu o tom, jaké finanční důsledky měla by pro Právnickou Jednotu přeměna časopisu.

Dle usnesení výborové schůze přečten pak dopis p. dvor. rady Karla Fliedra.

Dr. Jaroslav Stránský v delší řeči dovozoval prospěšnost, vhodnost a nutnost změny časopisu dle návrhů p. prof. Weyra a navrhl, aby za účelem jednotného vedení časopisu byli toliko dva redaktoři.

Na základě přednesených důvodů schválila mimořádná valná hromada tyto návrhy:

1. aby Zprávy Právnické Jednoty moravské v Brně byly tištěny menším typografickým písmem, při čemž by se počet stran časopisu nezvětšil;
2. aby název dosavadního časopisu spolku byl změněn a aby znění nového názvu určili redaktoři změněného časopisu;
3. aby změna časopisu stala se již při 3. čísle Zpráv Právnické Jednoty moravské;
4. redaktory nového časopisu zvoleni prof. Dr. František Weyr a r. z. s. p. Josef Purcner.

Valná hromada počala o $^{3}/_{4}$8. večer a skončena o $^{1}/_{4}$10. hod. —

Dne 2./5. 1918 konala se výborová schůze.

Bylo schváleno znění článku »Úvodem«, otištěné v tomto čísle.

Výbor souhlasil s návrhem redakce, aby 1. číslo nového časopisu vyšlo ve větším rozsahu, než-li obvykle, a to asi o 100 stranách.

Předseda podal zprávu, že p. místopředseda v. r. z. s. Boubela písemně se vzdal své funkce ve výboru. Bylo usneseno požádati p. vrch. radu, aby ve funkci své jako místopředseda a člen výboru setrval.

S díkem bylo vzato na vědomí, že slavná Česká Akademie císaře Františka Josefa I. pro vědy, slovesnost a umění v Praze poskytla spolku podporu na vydávání jeho časopisu, a sice obnosem 450 K.

Za členy přijati: p. František Alberti, kandidát advokacie v Brně, a p. František Bousek, právní praktikant v Brně.

Nákladem Právnické jednoty Moravské. — Tiskem Ant. Odehnala v Brně.